

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MP

Sagsøgt: Secretary of State for the Home Department

Præjudicielt spørgsmål

Omfatter artikel 2, litra e), sammenholdt med artikel 15, litra b), i Rådets direktiv 2004/83/EF⁽¹⁾ en reel risiko for, at ansøgerens fysiske eller psykiske helbred vil lide alvorlig overlast, såfremt han sendes tilbage til sit hjemland, som følge af tidligere tortur, umenneskelig eller vanærende behandling, som hjemlandet var ansvarlig for?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2004/83/EF af 29.4.2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304, s. 12).

Appel iværksat den 7. juli 2016 af Inclusion Alliance for Europe GEIE til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 21. april 2016 i sag T-539/13, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen

(Sag C-378/16 P)

(2016/C 326/29)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Inclusion Alliance for Europe GEIE (ved avvocato S. Famiani)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ved afgørelse af 17. juli 2013 pålagde Europa-Kommissionen Inclusion Alliance for Europe at betale i alt 212 411,89 EUR vedrørende projekt nr. 224482 (MARE), nr. 216820 (SENIOR) og nr. 225010 (ECRN). Inclusion Alliance for Europe anlagde et annullationssøgsmål til prøvelse af afgørelsen for Retten, som traf afgørelse ved kendelse i henhold til artikel 126 i Rettens procesreglement.

Inclusion Alliance for Europe har nedlagt påstand om, at den appellerede kendelse ophæves i sin helhed af de nedenfor anførte årsager.

Ved vurderingen af søgsmålet til prøvelse af Kommissionens afgørelse har den appellerede kendelse undladt at tage hensyn til og anvende de almindelige EU-retlige principper.

Retten har med urette fundet, at argumenterne fremsat i replikken var anbringender, der blev fremsat for første gang, selv om der tværtimod var tale om en præcisering af de anbringender og argumenter, der allerede var fremsat i stævningen, hvorfor der ikke foreligger en tilsidesættelse som omhandlet i artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement.

Hvad angår indsigelserne vedrørende de fællesskabsretlige principper, der finder anvendelse på revisionsproceduren, har Retten givet en utilstrækkelig begrundelse, hvis ikke begrundelsen helt mangler, idet den med urette er vedblevet med at henføre sagens omstændigheder til spørgsmålet om fortolkning/misligholdelse af kontrakt i stedet for at tage hensyn til de almindelige EU-retlige principper.

Den appellerede kendelse har undladt at tage hensyn til og anvende de almindelige EU-retlige principper vedrørende påstandene om en uberettiget berigelse og skadeserstatning over for Kommissionen.

Appel iværksat den 19. juli 2016 af Forbundsrepublikken Tyskland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 10. maj 2016 i sag T-47/15, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen

(Sag C-405/16 P)

(2016/C 326/30)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og R. Kanitz, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt T. Lübbig)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom, afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 10. maj 2016 i sag T-47/15, annulleres.
- Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på tre anbringender.

Første anbringende

Den appellerede dom har tilsidesat de betingelser, der i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF skal være opfyldt, for at der foreligger statsstøtte, i forbindelse med fortolkningen af begrebet »statsmidler« og statens »kontrol« over private virksomheders finansielle midler. I den appellerede er det med urette lagt til grund, at Forbundsrepublikken Tysklands »myndigheder« på grundlag af bestemmelser i den tyske lov om vedvarende energi udøver »kontrol« og dermed en forvaltningsbeføjelse over pengemidler, der tilhører transmissionssystemoperatører og energiforsyningsvirksomheder, som indgår i den ordning for fremme af vedvarende energi, der findes i Tyskland. Retten burde rettelig have erkendt, at lov om vedvarende energi blot udformer civilretlige aftaleforbindelser mellem de enkelte virksomheder på det tyske energimarked, men den skaber ingen statslig kontrol over disse virksomheders pengemidler.

Andet anbringende

Appellanten har anfægtet, at Retten med urette har lagt til grund, at den tyske lov om vedvarende energi skaber en fordel i forhold til bestemmelserne om støtte for de energiintensive virksomheder som endelige forbrugere. Herved har Retten set bort fra retspraksis vedrørende udligning af strukturbetingede handicap og om selektivitetskriteriet i bestemmelserne om støtte.